

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpočá ty.

Z'njebjes mana
Njeh čl khmana
Žlwnosé je;
Žlwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew čel!

Sserbske njedžělske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjež knižicizšcžerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

12. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. Kor. 4, 1—5.

W tutej epistoli je sastojnštwó duchownych pastyrjom do jašneho šwětkla štajene. To je wucžba, kotraž ma wošebje wošadnym k wužitku šlužicž; pschetož jich dušcham by jenož šchoda š tym nastawala, hdy by šo předaršta šlužba po jejnym šwjatym powołanju njespóšnawala. Duž po naščej šwjatej epistoli wopomínmy:

Šchto wucži japoschtol Pawol wo šlužobnikach na Božim šłowje?

1. Šo šu Šhryštušowl šlužobnizy a sastojnizy na Božich potajštwach;
2. Šo maju š najwjetščej šwěrnosčžu šwojeje dostateje šlužby hladacž;
3. Šo Bohu šamemu jich šudženje šlušča.

1. Šswjaty japoschtol Pawol wo šlužobnikach na Božim šłowje wucži, šo šu Šhryštušowl šlužobnizy a sastojnizy na Božich potajštwach. Wulku dobrotu ša šchescžijanštwó je tón Šnjēs š tym wopokasal, šo je předarške sastojnštwó wuštajil a ša wščě čžšy šložil. Šomyšlmy šebi, hdy bychu šo wščem wošadam jich duchowni wšali, a tak wošadni na to potasani byli, jeno šebi mješ šobu Bože šłowo wukładowacž, dha by šo šchescžijanške wěrywušnacže bóršy rošdrjebilo, a žyrkej by do małych roštorškow rošpadnyla. A nimo teho šebi

wšchitzy wěrnl šchescžijenjo žadaju, šo by šo jim Bože šłowo, Boža hnada, Bože džěčžatštwó pschlipowjedalo a hrěchom wodawanje wudžělowalo psches mužow, klž šu na to pomolani a postajeni. Duž dyrbinmy duchownych, Šhryštušowych šlužobnikow, Božich sastojnštwó mječ. Šeno Boži sastojnizy móža š prawom wščě Bože kubla wudžělecž. Ššches šwoje prawe, wot teho Šnjēsja požohnowane wudžělenje Božich kubłow dostawaju pak duchowni tež lubosčžiwych pomoznikow a šobudžělacžerjom mješ šwojimi wošadnyml, klž, š wěštm wobmjesowanjom, jim pomhaju Šnjēsowe kubla wudžělecž. Wěryžy šarschi a hospodarjo šu tajzy pomoznizy, hdyž se šwojimi domjazyml hromadže Bože šłowo wužiwaju a hromadže šo modla a k temu Šnjēsjej špěwaju. Wěryžy wucžerjo šu tajzy pomoznizy, hdyž se wščej šwěrnosčžu do mlodnych dušchom Bože šłowo wušywaju a lubosčž k Šesufkej do nich šaschžěpjuja. Šaj, naš wšchitšich chže předomanje Božeho šłowa takle k wěrye dowješčž, šo bychmy šo wopokasali „jako tón wušwoleny narod, to kralowške mješništwó, šwjaty narod, lud dobyčža, šo bychmy pschlipowjedali pocžinkl teho, kotryž naš powokal je š teje čžmy na šwoje džlwnne šwětklo.“ Šaj, tež wošebje k temu, šo bychmy wšchitzy bohacžl, žlwi a šwólnlwl byli k temu pschlipowjedanju Šesufowych pocžinkow, je duchownške sastojnštwó wuštajene. Wón, klž je jo wuštajil, praji po šwojim horjestačžu wot mornych k šwojim japoschtolam: „Šaž mje mój Wótz póšlal je, tak póščeluw tež ja waš. Wšmicže teho šwjateho Duča, kotrymž wy hrěchi wodacže, tym šu wodate, a kotrymž wy

je sđerzicze, tym su sđerzane." A sašo: „Dzicze a wuczeje wschitkich pohanow a kschczicze jich w tym mjenje teho Wótza a teho Ssyna a teho kwojateho Ducha. A wuczeje jich wschitko dzerzec, shtoz ja wam pschifasał kym." To je to powołanje, kotrej je Jezuś předařskej klužbje, duchown- skemu sastojuństwu dał. Sswojich sastojuńtow tón Knjes w kwojim čařu domoj wola a druhich na jich město powołuje. Woni pschihadzeju a wotkhadzeju, ale jich sa- stojiństwo wostawa. Tak je tón Knjes najprjódzy japoschtolow powolał; a tak su japoschtoli kschesczianskim wořadam biskopow a starichich postajili; a tak su nětko duchowni postajeni, kiž buchju po prawym waschnju do kwojeho sa- stojiństwa powołani.

Duchowni maju to powołanje, so bychju niz jeno po kwojej wutrobje, kaž wschitzy drusy wěrjazy kschesczijenjo, ale tež wořebje po kwojim sastojuństwe Khrystuřowu klužobnizy byli. Tak steja niz jeno w šhromadnej, ale tež we wořebitej Khrystuřowej klužbje. Woni su klužobnizy teho Knjesa, kotrehož wotkhad wot wěcznosće je, kotryž je kwojich njebeřow krařnosć se žlobom a kschizom saměnił, so by pntał a sbožne činił, shtoz je šhubjene; su klužob- nizy teho Knjesa, kiž je našch hrěch na so wsał a jón wu- placził se kwojej drohej krowju; su klužobnizy teho Knjesa, kotrehož je Bóh wot mormych sbudził a sa Knjesa a Khrysta postajil; su klužobnizy teho Knjesa, kiž je kmjerczi móž wsał, žiwjenje pał a njesachodnosć na kwełto pschi- njeř; su klužobnizy teho Knjesa, kotremuž je wschitka móž data w njebeřach a na semi; su klužobnizy teho Knjesa, kiž, čař njewědomnosće pscheladawšchi, nětko pschifaze wschudžom wschitkim čłowjekam, so bychju pokutu činili; su klužobnizy teho Knjesa, kiž kwi kwojich njedawa s rukow wutorhnyč, ale jich wobdaruje s wěcznym žiwje- njom; su klužobnizy teho Knjesa, kiž je knjes nade wschěmi knježimi a kral wschitkich kralow, psched kotrehož řudnym stolom budža wschitzy řo junu řjewicž dyrbjecž, so by kóždy dořtał sa tym, jako je činił pschi čělnym žiwjenju, nječ je dobre abo šle. Duchowni su klužobnizy teho Knjesa a móža tehodla khroble psched wschitkich řtupicž, psched wyřofich a niřkich, a njetrjebaju ani psched móžnymi a wulkimi tuteho kwełta řo wotmjelcěč. Wřchako řdny njeje žana wyřofosć na kwełce, kotraž by samohla pschecziwo jich Knjesej řo posběhnyč, žane ramjo, žana brón, žana móž, kotraž by samohla jeho tróna řo dóttnyč. Něhdy řo jedny kral póřlanza, kiž s nim jednařche, woprašča: „Kał móřeř ty, kiž řy porňo mi bjes mozy, so mnu s tajkej khroblořču řecěč?“ Duž tón póřlanž wotmolwi: „Sady mje steji mój kral se kwojim wóřřtom a se wschěj kwojej mozu hotowy a řwólniwy, mojim řłowam potřebnu móž pschidacž.“ Tak je tež s Khrystuřowymi klužobnikami. Sady nič steji jich wěczny kral, kotremuž kraleřtvo řluřcha, a psched kotrymž dyrbja řo napořledř wschitzy řhibowacž, pał so bychju pokornje a wěrjazy jeho řnadnu wumóžerřku rukow wobjimali, pał so budža we kwojej njewěrje a řa- twjerřženju psches jeho řud rořmjecženi. — Khrystuřowu klužobnizy maju w Khrystuřowym džele řtač, Khrystuřowe pschifasnje dořonjecž, Khrystuřowu wolu pschipowjedacž, tak derje jeho řnadnu wolu, po kotrejž čže řyly hrěřchny, wot Bóha wotwobrocženy a wotpadnjeny řwět s putow řkaženja wutorhnyč, s kwojej sbožniřkej wutrobje pschicžahnyč a do sbožneho towarřtwa s Bóhom postajicž, — kaž tež jeho řurowu řudniřku wolu, kotraž junu wschitkich pschecziwnych řacziřnje.

Duchowni su jako Khrystuřowu klužobnizy pał tež sastojuńizy na Bóžich potajniřtwach. Woni maju tu klužbu kotraž řjednanje a prawdořč přěduje. Woni su tehodla, póřłani na měřto Khrystuřa, a je tak, řo Bóh psches nič napomina; duž prošča na měřto Khrystuřa: Dajče řo s Bóhom řjednacž. Pschetoz wón je teho, kotryž wo řanym hrěchu ničo njewjedziřche, řa nař s hrěchěj řčinił, řo bychmy my w nim ta praw- dořč byli, kotraž psched Bóhom placzi. (2. Kor. 5, 19—21.) Kařke krařne potajniřtwa Bóže řu jim s přědowanjom Khrystuřoweho ewangelija a s wudželenjom Bóžeju řakra- mentow dowěrjene! To řo pał čzi njesřadža žane potajni- řtwa byčž; to ty řnadž něřcho řjawnje a řnate mjenuješ. A tola řu to wscho potajniřtwa, řaj potajniřtwa Bóže. Pschetoz žana čłowřka wutroba njeby ničo wo tym wu- řlědžila ani wjedžila, kařke ma Bóh myřle s nami, řdnyž nam Bóh njebudziřche we krowi kwojeho jenicžkeho narodže- neho Ssyna kwoju řyly lubořčiwu wutrobu wotkrył. To tež wotřanu potajniřtwa Bóže řa čělnego čłowjeka; wón wo nič ničo njerořymi, řdnyž je řlyřchi. A pschi tym, řo je nam, řdnyž řmy s Ducha rodženi, Bóh tutu řnadnu lubořč kwojeje wótzneje wutroby wotkrył, řchto móže pał tule lubořč po jejnej wulkosći, řlubofosći, řchěrořosći, dořhofosći dořpóřnacž a dowupowjedacž? Ach, tu řtejmy psched morjom, kotrej řo njedowučerpa! A komu by dale wscho wotkryte bylo, na kařke waschnje Bóh řnutřkach w čłowřkich wutrobach řkutkuje, řo pokoj dawa řpóřnym a čwřlowanym, řhroblořč bořasnym a řtruchlym, mēr a radořč tradazym a ččerpjazym, řo pschesběhuje psches řtró- žele kmjercže, řo móž lije do řlabnych, řo w hrěřchničach řadanje po prawdořči řbudžuje a řwjařanych wotrocžkow řwěta s krařnej řwobodnořči Bóžich džěčzi wodži? So to Bóh psches kwoje řnadne pomozne wězy čžini, to derje wěny. Ale kał wón kóždeho čłowjeka wořebje s temu řapschimnje a řnutřkownje wodži, to budže nam řakle we wěcznosći wotkryte, řdžež budža řniři kóždeho čłowjekoweho žiwjenja psched nami wotwřjene lečecž.

Kařke krařne potajniřtwa je kwojata kschčeniza, řupjel noweho narodženja, kotruž tón Knjes psches duchownu rukow dawa dořonjecž! Pschi tym řo džěčzo psches kwojich řmótrow ččertej a jeho řkutkam a jeho waschnju wotřekuje a wěru do trojenicžkeho Bóha pschisřlubjuje. Tudy řo Bóh trojenicžki řam dele pokřila a pschijima kschčene džěčzatko do kwojeho řluba, do kwojeho luda. Nařchim džěčzatkam njemóžesche řo ničo krařniřche, ničo sbožowniřche dořtacž, řacž tutón droři řakrament. Dale, kařka je to wořebna móž, kotruž je Khrystuř kwojej řyřtwi na semi dał, řo řmědža a dyrbja jeho powołani klužobnizy s jeho Bóžeje pschifasnje njepo- kutnym jich hrěchi sđerzecž a pokutnym hrěřchničam jich hrěchi wodacž, řo to tak móžne a wěřte je tež w njebeřach, jako by našch luby Knjes Khrystuř tořame řam s nimi přjódřwřsał; řo řu jim psches to hrěchi wodate psched Bóhom w njebeřach. — Kařke je to wořebne sastojuńtwa, řo Jezuř Khrystuř, na prawizy Bóha, wschěhomóžneho Wótza ředžo, se kwojich njebeř dele nam psches rukow duchowneho řpo- wjedneho wótza w požohnowanym řhlěbje kwoje wěrne ččělo, řa nař date, a w požohnowanym winje kwoju wěrnu řrej, řa nař pschelatu, wudžěluje s žiwjenju a s sbožnosći! — Kařke je to požohnowaze sastojuńtwa, řlubjenuju řyř- winizy řwěrowacž, s čłowjecžnej rukow Bóžu požohnowazu rukow na jeju řłowu položicž, a řlub čłowřkej wutrobow řa njebeřki řlub póřwječicž! Mandželřtwa nima wschaj

jeno swój semski bož, ale tež wošebnje swój njebieski bož, duchownym poruczeny. Wot swětnjeje wyschnosće postajeny stawniš móže šlubjenymaj jeno prawa swětnje placzazeho mandželstwa wudželič; ale šlubjenymaj jeju mandželstwo na skalu wšeho sboža postajič, to wón nje móže. Duž Boži woltar wěrnym křesćijanam to swjate městno woštanje, hdžež powołany a postajeny šlužobnik šhryštušowy a fastojniš na Božich potajnstwach psches Bože słowo a modlitwu jich mandželstwo šwjeczi. — A š kajtej njebieskej wošebnosću šo fastojniš na Božich potajnstwach pschekrašnjuje, hdžž šmē duchowny mrējazeho křesćijana š jeho semskeho podrožnišwa wužohnowacž š tym pošylujazym hłoškom: „We šwojim pošlednim bēdženju wudžerž, luba dušcha! Šesuš je cže wumohl wot wšchitkich twojich hrēchow. Šdnž šo twojej woczji jow sandželitej, tam horkach šo šašo woczinitej. Šo twojej pošlednjeje nušy pschišndžesch š njemu, psched kotrymž je wješelosće doščž a šama rjanosćž po jeho prawizy wēcznje!“ — „To je wēšte wērne słowo: jeli šo šchtó biskopštwó žada, tón žada krašne džēlo!“ Bože słowo w Božim domje psched šhromadženeje wošadu pschipojedacž, je krašne džēlo, ale hišcže krašnišche džēlo je wudželecž woadče hrēchow, wudželecž Božej sakramentaj a mrējazeho na jeho pošledni pucž pošylničž.

2. Šswjaty japoschtol Pawol wo šlužobnikach na Božim słowje wuczi, šo maju š najwjetškej šwērnosću šwojeje dostateje šlužby hladačž. „Ničžo šo wjazy njepyta na fastojnikach, hacž jeno šo šwērni namašani budža.“ Tu šo najpriždžy žada šwērnosćž napšchecžiwó temu šnješej šamemu. Wón je duchownym šwoje šubla a potajnstwa dowēriš. Šo jeho woli dyrbja je wudželecž a nałožowacž. Na žane džēlo šwojeho šwjateho fastojnišwa njemōža šo hinaš podacž hacž š wješelenjom a šerženjom: š wješelenjom, došelž je to pschemērnje wulka hnada, šo je jim Bōh šwoje wyšoke njebieske šubla š šariadowanju a wudželenju dowēriš: a šerženjom, šo šo njebychu š njeprawym nałoženjom ani š hošym šwontownym wudželenjom na jeho wyšokich šublach pschehrēšchili. Duž dyrbja wšcho šwoje duchownške džēlo a wobštaranje š modlitwu abo š cžichim šdychnjenjom šapoczecž a došonjecž. Šchtōž by čžyžl přēdowacž abo wucžicž abo křicžicž abo wērowacž abo Bože wotkafanje škicžicž abo pohrjebacž bjes šnutškwoneje modlitwy š Bohu, tón by šo mužej runal, kiž šuchu šemju šwora a wobšyje a še žanej wyšlicžtu šebi na šwój wušym Božeho dešččžita njepožada. — šnješowy fastojniš njekšmē paš tež te drohe pomozne wēžy Božeje hnady njetrjebane ležo wostajicž. Bože słowo je jemu š temu date, šo by jo přēdował, njech je cžaf abo njecžaf. Šakramentaj štaj jemu š temu dataj, šo by jej wudželiš. Wón dyrbi jej škicžicž, hdžžžkulizž šu hłōdne dušche, njech je w žyršwi abo na šhoro- a šmjertnych ložach. To by byl njekšwērnny fastojniš, kotremuž je jeho šnješ porucžil, šo by tež w cžafu drohoty šhudych šastaral, a kiž by tola rōžku na šubji šanknjenu džeržal. — Ššchi přēdowanju Božeho šłowa dyrbja duchowni štajnje a pschēde wšchēm šami na šwoju dušchu špominacž. Šich wušchi dyrbitej najprēnjeje byčž, kiž matej šhšchecž, šchtōž se šwojim rtom přēduja. Šchtōž druhim přēduje a šam njewobroczeny wostawa a do poroška šapaduje, tón šo runa tamnym pošhanam, kiž w Noachowych dnjach na kashcžu šobu cžēšlowachu, ale w nim psched lijenju šo njewušhowachu; tón šo runa šamjēntnym abo drjewjanym pucžnikam, kotrež drje druhim pošafuja, hdže maju hičž, ale šame

še šwojeho měštna šo njehnaja. Duchowny, kiž w šebi šamym Božu pschecželnosćž a mišosćž woptawa a wobladuje, tón cžim naležnišcho a horžyšcho šwoju wošadu š jeje wužowanju pschepoščuje a namoštwa. Najlēpje tón dobre lēkarštwó wušhwali a wušafa, kiž je šam na šebi jeho šahojazu a wuštrōwjazu mōž šhonil. Šhonjenje dawa špodžiwnu mōž. Hacž runjež njemōže žadny njewērijazy duchowny Božemu šłowu a Božimaj šakramentomaj, kotrež ma pschipojedacž a wudželecž, jich mōž rubicž, dha je tola kōžda wošada jara šbožowna, kotraž ma duchowneho, kiž šmē po wērnosći prajicž a wušnawacž: „Ša wēriu, tehōdla rēčžu ja“ (2. Kor. 4, 13). To jemu dawa prawu, do wutrobow šo šacžišcžazaju, pschewinjēštu šrēcznišosćž. Tajka šwērnosćž njewuštawa Bože šłowo pschipojedacž psched pschecželemi a njepšchecželemi. Ša njewuštawa na tu nadžiju wušhwacž: Šchtōž na jenym dnju žane wotewrjene wucho nima, tón jo šnano na druhim šmēje; šchtōž pschi šbožu njepošlucha, tón šnano w tyšchnosći pošlucha. A taš duchownške fastojništwó šwojeje šlužby hlada psched šhudymi a bohatty, psched šhorymi a štrōwymi, psched mašymi a wulšimi. Šaš tež šwojeje šlužby hlada pschi wotewrjenych rowach š trošchtom a šbudženjom. Ach, pschi křesćijanskiš šhowanjach bu hižom něšotry šawoštajeny abo pschewodžer š duchowneho španja šbudženy š pytanju teho jeneho, kiž je nušne. — A tomu wšcha cžesćž šlušcha, hdžž je duchowneho džēlawosćž pošohnowana? Niž jemu, ale twojemu mjenu, o šnježe, budž džaf a šhwalba. Wón njeje, kiž to došonja, ale Bože šłowo; a ta mōž, kotruž Bože šłowo wopošafuje, njeje wot njeho, ale šBoha. Wón šchcžepi a wobliwa, ale Bōh šrosćženje dawa.

3. Šswjaty japoschtol Pawol wo šlužobnikach na Božim słowje wuczi, šo Bohu šamemu jich šudženje šlušcha. Ništoho ludžo bōle njekudža, hacž přēdarja. Šež cži, kiž žaneho duchowneho pošnacža a šhonjenja nimaju, džerža paš šo teho ša šrašych a wuštojnnych, šwojeho duchowneho šudžicž a mišchtrowacž. Šenym njeje doščž křuty, druhim njeje doščž šahodny; jenym njeje doščž wyšoki, druhim njeje doščž niški. Šebje hrjebje, šo je wšchōn twar twojeje šamotnosćže powalil. A ty šy na njeho šky, šo je tež tón hrēch pschimaš, kotremuž ty pschiwušujesch. Mēšto teho, šo by ty jemu ša to wutrobnje džalowny byl, ty jeho hanišch. A wošebje, hdžž je duchowny po šwojim šwēdomnju nušowany, w cžēlnym přēdowanju š wobžarowanjom na šjawne hrēchi špominacž, š kotrymž je šemriety Boha rošhnēwal, dha bōršy rēka: Njeje dha ewangelion wucžba lubosćže? Š lubi cžitarjo, še je lubosćže wēšcže niž, kotraž hrēšchikam dawa bjes napominanja po jich šchērofej drōšy šhodžicž; — še je lubosćže wēšcže niž, kotraž nima žaneho wobžarowanja ša šobubratra, kiž bu šrijedž šwojich hrēchow psched Boži šud wotwošany! — Wot wšcheho paš, šchtōž je duchowneho šwjata fastojniška pschišlušchosćž, nima šo wón psches žanu ludži-bojosćž wotdžeržecž dacž. Šeho njekšmē šamoliecž ani ludžaze šhwalenje ani ludžaze hanjenje. Šeho šwērne proščenje a prošowanje dyrbi na to hičž, šo by naš Bože šłowo prawje a cžisćže wucžil, šo by nam wēra š přēdowanja pschiščla, a šo by nam wažnosćž Božej šakramentow wažnu a wulku cžiniš, šo bychmy šebi dostacže šwjateje křecženizy wyšoko wažili a hłōdni a lačni š Božemu šlidu pschišhadželi. A pschi tym ma wón na wšchōn dobry křesćijanski porjad, na wšchu dobru křesćijanski pschištojšnosćž hladačž, šo njeby psches cžertowu leščž a šwētowu njewēru ničžo špadnyš, šchtōž je šwjecžene šudobje Božeho žohnowanja. —

Šo duchowni paš nimaju psches žane ludžaze šudženje šo dacž šamolwicž, je šjawnje š našcžeje epistole widžecž, hdžž šwjaty

japostol Pawol swojey Korinczijskej wošadže praji: „Mi je hnadna wěz, so ja wot waš budženy budu abo wot cžlowiskeho dnja.“ S tym słowom dha jim Pawol praji: Mi je to hnadna wěz, kaž wy mje wažicze, hač mje wysche abo niže druhich stajicze, hač mje nětomu přjódčezehnjecze, abo hač druheho mi přjódčezehnjecze. To paž japostol Pawol w tej myšli njepraji, jako by žaneho sacžucza sa jich luboscž njeměl; žadyn wšchaf njemějesche džalownišchi pomjatk sa kóžde wopokasmo luboscze, hač wón. Wón chze jenož s tym wuprajicž, so w swojey japostoliskej dželawosczi ani sa ludžazej khwalbu nješteji ani ludžazych słych rěčow so njeboji. Semu je žyle wšcho jene, hač jeho sa přenjeho abo sa poklenjeho džerža. — „Tež ja so sam njebudžu“, praji tón japostol dale w našim tekstje. To tu rěka: Mi do myšle njeprajicze, so chyzl so sam wažicž abo měricž a po tym bebi sam swoje město mjes druhimi pschipošacž. Ach ja mam wšchaf wjazn činicz, hač so s tajkimi njewuščnymi myšlemi wonjedžicž. „Sa bebi derje ničžo njejsym wědomny; ale w tym samym njejsym ja prawy.“ S tym swjaty Pawol njepraji, so bebi žaneje slaboscze njeje wědomny: ach mačo jich je, kiž bu taž, kaž Pawol, slaboscž a hrěschnosč swojeje cžlowiskeje wutrobny pšnalni. Duž se słowami: „Sa bebi ničžo njejsym wědomny,“ Pawol jenož to wupraji, so psched Korinczijskimi njeje s ničim jawinował, so dyrbjeli jeho niže druhich stajicž. A tam, hdžež so cžlowjek móže na swoju njewinu powořacž, hne so to derje stacz. Ale tež to swjaty Pawol sa ničžo njedžerži. Duž jawnje swědeči: „W tym samym njejsym ja prawy.“ Čžeho dla dha niž? Dokelž derje wjedžishe, so ma pschi wšchem swojim honjenju sa swjeczujom tola s Dawitom srudnje sčoržicž: „Schtó srošmi, kaž husto wón bžudži!“ Teho dla wón tež w bebi žadyn jakožk swojeje nadžije a swojeho trošchta njepyta, ale jenicžy w Snjesowej hnadže, w kotrejž psches wěru stejese. Tuteje hnadny so džerži, hdž nětko dale praji: „Tón Snjes paž je, kiž mje budži.“ Tón Snjes je, kiž budže jeho wažicž a měricž; a psched tym ma wšcho do sady stupicz, taž derje druhich ludžaze waženje, kaž tež same swoje měrenje a swědečenje sameho swojeho swědomja. Schtó by jasčojnikaj pomhačo, hdž bychu tež wšchitzy jeho bobuwotrocžy a bobudželacžerjo pokni jeho khwalby byli, hdž by paž tón Snjes jeho sa swěrneho njenamakał a jeho s hnadže njepšchijał. Teho dla dyrbi tež duchowny swojey woczi jenicžy na teho Snjesa wobrocžicž a na jeho pschichodne budženje. „Teho dla njebudže přjedy čžafa, hač tón Snjes pschindže, kiž tež budže na swětko pschinjesč, sčtož pó čžmje je potajene, a wutrobom radu sjewicz, a tehdy budže so kóždemu wot Boha khwalba dostacz.“ Strachna wěz je, so na Boži budniški stol budacz a do jeho budniškeho prawa pschintacz. Tajke ranjenje jeho majestoscze bjes khostanja njewostanje. A sčto wuczi „cžlowiški dženi“, to je, cžlowiške sšhadžowanje, hdž ludžo temu hromadu pschitahdžeja, so bychu se swojimi jasykami bližšeho, wošebje duchowneho budžili? Žich wucžinjenje je njewuščny, jim samym sčłodny dym a njekničomna mlha porujo Snjesowemu wulkenu dnjej, hdžež budže tón Snjes swój prawy bud džeržecž, hdžež budža tež najskradžnišche myšle na jawne pschinjesene; hdžež so pokaze, čžehož je kóždy hódny; hdžež so kóždemu, kiž je swěrnoscž wopokasał, s hnadny wot Boha khwalba dostanje. S pschi spominanju na Boži budny dženi budženy tola wšchitzy prawje ponižni! Njenamaka tu kóždy, so ma hiščeje wjele njerjada s pola swojeje wutrobny wuplěčž, s kotrymž nochyzl psched Boži stol stupicz? Schtó ma pschi tym khwile, so s druhimi měricž a pschirunowacz, hdž swěru, s wótrymaj wocžomaj sam swoje smutkowone a swonkowone žiwjenje pschepytuje a pruhuje? S duž njecžimny ničžo njewuščne, ničžo sčłodne,

ničžo njewuščne, ale čžimny to nusne, hač to najnusnišche, so sam bebi pschepytujemy, sam bebi rošbudžujemy a Snjesowu hnadu pytamy. Snjesowy budny dženi pschindže; na tón so kóždy swěru hotujmy! — Ach njedyrbimny wšchitzy, kajkehožkuliz potwołanja a stawa my tež smy, se swjatej hrosu na Boži budspominacz, kiž najpotajnišchu radu našeje wutrobny, kotrejž so sam njejsym dohladali, na swětko pschinješe! Ach njedyrbi tu tež našch rt a našcha wutroba s tej zlonikowej próstwu pschycž: „Božo, budž mi hrěschnikaj hnadny!“ A tola sšchachmy Pawola s jeho bratram wo khwalbe rěčecž, kotraž so kóždemu wot Boha dostanje. Najka mohla to hinascha khwalba byčž, hač ta hnadna khwalba: „Twoja wěra je tebi pomhačo?“ S tutej hnadnej khwalbe chyzl tón Snjes nam wšchem dopomhacz! Samjen.

Wschelake s bliska a s daloka.

S Rožacžiz. Saňžena njedžela bě sa našchu wošadu swjedžensta njedžela; bu tola našch dotalny sariski wikar, k. Wyrzacž s Hornjeho Wunjowa, sa fararja sapokasany. Na němскеj Božej službe, kotraž bě přenja, sta to tutón swjatoczny skut psches k. wyschšeho zyrwineho radžicžela Rosenkranza s Budyschina; na kerbskej Božej službe bě pschedstajenje noweho fararja psches teho sameho knjesa. Wošada bě so jara bohacze k Božimaj službomaj seschla, na kotrymajž nowy farar swoje nastupne předowanje džeržese. Wošadni bechu tehорunja w žrtwi a na sarje pěknje pschili a k tomu pschilubili, so kóždy to swoje tež hiščeje sa našchich swěrných a khrobých wojakow woprue, jako buchu namořwjeni, tu prózu a te wudawki sa wojakow woprowacz. — W kšutnej hodžinje, pschi pschitahdže porucžjenja mobilisazije, bu našch nowy farar wuřwoleny, w kšutnym čžafu wulkeje wójny sapokasany, to njech sjednocža duchowneho a wošadu na najwěščischo ke kšutnemu hromadžestutkowanju sa jenotliweho, sa wošadu, sa wótrny kraj, sa žiwjenje dusche a čžeka, Bohu k čžesczi, cžlowjekam k spomozanju!

— My lubych Sserbow, kotřiž maju swojich lubých na bitwischczu, na to kěžbných čžinimny, so njebychu na listy wěste města pišali, hdžež je knano jich hyn khwilu pschitomny byl. Na pólnie listy ma so jenož mjeno napisacz, a potom kotry Armeekorps, kotra divizija, kotry regiment a kotra kompagnija abo eskadron. Najlěpe bebi lubi Sserbja wobstaraja pólnie póstke kharty a pólnie listne kowerty, hdžež je wšchitko nacžisčezane, sčtož ma so napisacz. Wone su dostacz na póstach a tež w pschedawatnjach sa listnu papjeru.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchowných, ale je tež we wšchých pschedawatnjach „Sserb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacz. Na sčtwórcžlěta placži wón 40 pj., jenotliwe čžisčla so sa 4 pj. pschedawaju.

Listowanje. Knjezej d. Mr. w Ketl. Dokelž běšče Wy po zapisu, mi wot k. f. G. přepodatym, na rjedže, za 35. čž. nabožneho tydženika P. B. natwarjacy nastawk spisač, Was hižom sobotu 22. aug. z khartu na to dopomnich a prošach, Wy cheyli mi spomnjeni wudžek hač do wutory wječ. dobročiwje připóstač. Tola tón nje přindže, a tež cyłu srjedu na njón podarmo čakach. Dla krótkosče čžasa mje to do žalosneje wuskosče přinjese, dokelž dyrbjach sebi nětko sam pomhač. Wobhońe so teho dla na pósče, hač so Waša pósylka tam snano zhubila njeje. — F.